

Bayer Zsolt: Istenem...

2023 október 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Édes Istenem, ez jó, ez szép, ez igaz! Bárcsak egyszer, egyetlen egyszer így tudnék gondolni a tótawékre...

Édes Istenem, add meg nekem ezt a kegyelmet...

Ne haragudjunk erre a nihilista, kereszténygy?löl?, szegény kis Tóta W. Árpádra – ez az ember valójában

egy él? segélykiáltás

? és a hozzá hasonlók abban reménykednek, hogy egyszer valaki odalép hozzájuk, és az igazi oázishoz vezeti ?ket. Addig pedig sarat dobálnak. Ahhoz nagyon értenek.

Tóta W. Árpád rettenetesen gy?löli a kereszténységet. Sokszor kimondta, bizonyította már, nem is lep?dünk meg – friss
véleménycikke
is csak saját gy?lölségében fortyogó, kárörvend? pamflet, amib?l kiderül: szerz?je valójában még véletlenül sem ismeri a keresztény hit lényegét és természetét.

Miközben annak örvend, hogy Krisztus követ?i „megmosolygott szubkultúrává töppednek”, a valóság azért ett?l igen távol áll; ráadásul érdemes felidézni, hogy a jézusi hit éppen így kezdte, azaz valóban megmosolygott szubkultúraként, meg gy?lölköd?k, uszítók által támadva, üldözve, vérben ázva, s lám – nem tudták legy?zni, s?t, a legnagyobb vallássá vált a világon.

Elemi er?vel alakította át a civilizációt és elemi er?vel alakítja ma is – éppen azért, mert ereje nem a sajátja.

A kés?bbi évszázadokban sem ment mindig minden simán, emberi gyarlóság, b?nök garmadája, restség, ellenségeskedés és küls? támadások egyaránt gyengítették, földi értelemben vett „teljesítménye” hullámzó volt, de képes volt mindig megrázni magát, megtisztulni, amikor felfelé tekintett. (A nyugati világ öntépázó kereszténységének ma is ez volna az útja: nem a modernitás, nem is a kétségbeesés, hanem a ráhagyatkozás, az ima, a böjt, a misszió. Nem kell siratni a kereszténységet, ahogy félteni sem szükséges. Temetni meg aztán végképp butaság.)

Vigyázzon, Árpád, jön egy kis spoiler: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat, azaz Krisztus gy?z, s akik Hozzá tartoznak, azok sem lesznek vesztesek!

Tóta W. önhitt kis utálkozásában ugyanazt tudja csak kínálni, amit 1789 óta minden nihilista és kereszténységellenes gondolkodó: „a mese bukott meg”, írja a bugyrokból; úgy véli, „Jézus és a mennyország” már nem „m?ködik” (egy ideig m?ködött, csak elromlott? kimerült az elem? mi van?), és arról értekezik, hogy mivel a Voyager ?rszonda fényképet készített a Földr?l, s láttuk a hatalmas, sötét világ?rt magunk körül, „egyszer?en nehezebb ma elhinni, hogy Jézus odafent” érdekl?dést tanúsítana irántunk.

A tudományt fetisizáló álláspontjának kibontása közben azonban nagyvonalúan eltekint attól, hogy a tudománynak nem célja sem bizonyítani, sem cáfolni Isten létezését – hit dolgában nincs illetékessége, attól pedig, hogy Isten által adott emberi tehetségünkkel egyre fejlettebb technikai eszközöket hozunk létre – rácsodálkozva a minket körülvev? világegyetemre –, nem kerül zárójelbe egyetlen vessz? sem a Názáreti tanításából.

S ha már itt tartunk: mennyivel inkább érdemes az ács fiát követni, mint korunk nihilista-liberális megmondóit!

Az egyik az élet, a másik a halál kultúrája, az egyik fényes, a másik sötét, az egyik jóság és szeretet, a másik g?g és gy?lölködés. Nem olyan összetett választási helyzet ez.

Ráadásul Tóta W. idejekorán látja sírba szállni a kereszténységet; nemcsak történelmi ismeretei hiányosak, hanem a jelenr?l is csak félinformációkat gy?jtött. Nem volt ott az Eucharisztikus Kongresszus körmenetének hitvalló mili?jében, nem imádkozott együtt a pápával a Kossuth téren, nem ápolja együtt testvéreivel a betegeket, nem segíti a nincsteleneket, a reményvesztetteket megannyi szerzetessel, pappal és világival – nem engedi közel magához napjaink névtelen szentjeit, a kanonizáltak életpéldájára legyint.

Nem volt ott a karizmatikus megújulás múlt heti országos találkozóján, nem járt még Újítsd meg csodáidat! konferencián, sem rózsaes? imaesten. Nem tapasztalta még a kegyelmet.

A tátongó ?r nem kint van, hanem bent. Tóta W. Árpád rettent?en szenved.

A stílusára lehet haragudni, az egyház iránti utálata, a Jézus iránti ironikus megvetése végtelenül antipatikus – de ez az ember egy mer? segélykiáltás.

Segélykiáltás Istenhez.

Arra, hogy éget? szükség van egyházaink hiteles szolgálatára, Tóta W. Árpád a legjobb példa. És vele mindazok, akik utálkoznak, akik csak a tagadás kultúrájában érzik ma otthonosan magukat, akik a fert?t korszer?nek, a sivatagot oázisnak hazudják. Reménykednek, hogy egyszer valaki odalép hozzájuk, és igazi oázishoz vezeti ?ket. Addig pedig sarat dobálnak, mert ahhoz nagyon értenek – jól begyakorolták.

Nincs baj. De segítenünk kell nekik!

(forrás: mandiner.hu)

Forrás: [Bádog - Bayer Zsolt blogja]

Ajánló